

Ринок під місячним сяйвом

КУПИТИ

Яскрава сучасна казка

Том - фотограф і мрійник, який знімає миттєвості на вулицях Лондона. Йому здається, що саме через об'єктив можна побачити справжню суть речей і розгледіти те, що приховане від інших.

Якось, зустрівши на вулиці дивакуватого старого, Том зробив кілька його фото. І лише коли взявся проявляти негативи, почав вловлювати ознаки магічного, майстерно прихованого світу. Кожен знімок відкривав йому нових людей, яких він ніколи не зустрічав, і місця, яких не помічав раніше.

Так за допомогою завуальованих підказок Том потрапляє на Ринок під місячним сяйвом, де продається все... Навіть справжнє кохання. Але валютою слугує дещо значно цінніше.

Пролог

Колись давно в далеких краях король нічниць, відомий своїми ревнощами, непевним норовом і меланхолією, упадав за легковажною королевою метеликів. Вони були дуже різні. Він — нічне створіння, а вона любила сонце. Він похмурий та мовчазний; вона сповнена веселощів. І все одно вони закохалися й на заході сонця на краю ожинового лісу зіграли весілля, на якому їхній народ танцював весь день і всю ніч.

Але ті риси, що закохали короля нічниць у королеву метеликів, незабаром накликали його невдоволення. Вона була мінлива, забагато танцювала, надто часто сміялася, пила нектар до захмеління.

Він намагався напоумити її, але королева метеликів лише сміялася з того. Потім, коли сміх не зумів розтопити впертого серця короля, вона віддалилась у товариство друзів і потай сподівалася, що він приєднається до неї.

Тож король нічниць тяжко розмірковував на самоті, доки королева метеликів проводила дні з друзями на верхівках дерев, гойдаючись на срібних гойдалках, сплетених для неї Павуком-чародієм, який завжди її кохав, і чиє павутиння простягалось аж до Дев'ятого світу. Павук-чародій був відданим і ніколи не зізнавався у своєму коханні, знаючи, що королева метеликів народжена для вищих, шляхетніших речей. Але йому боляче було на серці, коли він бачив її лорда таким холодним до своєї леді.

Минав час. Розкол між королем і королевою поглиблювався. Доки королева сміялась і танцювала на сонці зі своїм людом, король тримався у палатах.

Вночі він блукав місячними лісами з почтом блідих куртизанок, доки королева спала сама в ліжку з шовкового павутиння, під ковдрою, зітканою з пуху, а поряд цвірінькали цвіркуни. Лише Павук-чародій знав, якою нещасливою це робило королеву, адже впродовж дня вона, як завжди, сяяла й до захмеління сьорбала нектар та гойдалася на срібній гойдалці.

І ніхто, окрім нього, не знав, як мало король дбає про тих куртизанок, як іноді зітхає сам до себе, лягаючи на шовкову канапу під пологом листя, і слухає голос своєї леді між дерев.

Минуло ще більше часу. Король і королева потай тужили одне за одним. Але обоє були гордими і нікотре не піддавалося і не йшло на поступки. Король ставав мовчазним як ніколи, королева — ще більш мінливою. Король зникав зі своїх покоїв, щойно над горами сходило сонце; королева ж завжди спокійно спочивала в ліжку, коли останні промені цілували верхівки дерев.

Павук-чародій горював за ними обома. Зазираючи в павутиння снів, він прочісував Дев'ять світів, шукаючи способу знов поєднати в гармонії короля нічниць і королеву метеликів. І нарешті знайшов те, що шукав: рідкісне зближення двох небесних тіл. За шість місяців, передбачав він, Сонце і Місяць перетнуться так, що ніч припаде на полудень і всі зірки прокинуться. Авжеж, думав Павук-чародій, це буде слухна мить, щоб звести пару разом. Тож він плів павутиння снів і спритно дбав про те, щоб король і королева обидвоє були поряд на момент затемнення.

Нарешті той день настав. Сонце в небі схилилося в обійми Місяця, і в полуденних сутінках король нічниць і королева метеликів возз'єднались у коханні.

Лише на короткий час — але достатній для того, щоб зачати їхню дитину, сина світла й тіні, принца сонця і зірок. Король нічниць і королева метеликів вже готові були розійтися, та коли народився принц, кожен намагався перетягнути його на свій бік.

Королева навчала сина літати високо, пити до дна і сміятися зі своїх ворогів. Король розповідав йому таємниці нічного лісу: поведки лисиці, крик сови, блиск місяця на воді. Обидвоє навчали його змінювати подобу: як з людської форми розсіпатися хмаринкою мете-ликів; як сховатися в деревах, наче бабка у рябій тіні.

Хлопчик, живучи між двох світів, добре засвоював ці уроки. Але його батьки, які любили маленького сина набагато дужче, ніж колись одне одного, ревнували й жадали його любові. Король докладав усіх зусиль, щоб зародити в синові зневагу до легковажності його матері, а королева робила все, щоб привчити його глузувати з меланхолійних настроїв батька. Тож юний принц весь час почувався розгубленим.

Але Павук-чародій подружився з ним і навчав звичаїв свого народу, водночас сподіваючись, що дитя зможе примирити короля й королеву.

Юний принц підростав і ставав щораз ближчим Павуку-чародієві. Він успадкував чарівність і грацію своєї матері без її мінливої натури. А від батька перейняв розум без його гнівливості та похмурості.

І мав добре та любляче серце, яке тужило лише за одним: щоб його батьки любили одне одного, як він любив їх обох. Павук-чародій теж тужив за цим. Але становище видавалося безнадійним.

Павук знову й знову прочісував своє павутиння в пошуках розгадки. Обшукав світи всього Стільника, порадився з кожним оракулом, розіслав слуг-павуків за всіма напрямками компаса — шукати спосіб звести разом королеву метеликів і короля нічниць. Заплів своїм павутинням кожен світ, протягнув нитки павучого шовку в кожне місце і в кожен час. А потім заснув, стомлений, і залишив без нагляду павутиння снів, що розкинуло нитки в усі наявні світи.

І доки він спав, юний принц прокрався в покої чародія і, побачивши блискучі нитки павутиння, що вели в численні світи, міцно стиснув найближчу з них своєю ручкою. Павук-чародій спав собі далі, ні про що не підозрюючи, поки дитя тягло за шовкову нитку, що сяяла у місячному світлі. І коли чародій прокинувся, то знайшов павутиння безладно сплутаним, а юного принца ніде не було.

Гнів короля нічниць був страшний. Як і горе королеви метеликів. Незабаром чародій здогадався, куди подівся хлопчик, — але той світ, у якому він зник, був світом невимовних жахів.

— Це не сон, — промовила королева, широко розплющивши темні очі.

Король нічниць узяв її за руку. Був день, але біда підняла його з ліжка, і він видавався блідим і змарнілим.

Павук-чародій похитав головою.

— Ні, не сон, ваша величносте. Але той світ майже так само темний. Світ, у якому наш народ слабкий, а чари діють погано, якщо діють взагалі.

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ